

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/150/2023
Identifikačné číslo spisu:	1109209916
Dátum vydania rozhodnutia:	21.10.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1109209916.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: E. S., nar. XX. XX. XXXX, P., Č. XXX, zastúpeného JUDr. Katarínou Kaňkovou, PhD., advokátkou, so sídlom Hlohovec, Hurbanova 81, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o zaplatenie sumy 33.665,86 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým Okresnom súde Bratislava I.) pod sp. zn. B1-16C/97/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2023 sp. zn. 15Co/59/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi.

Odôvodnenie

.1 Okresný súd Bratislava I (v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV - ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 21. júla 2014 č.k. 16C/97/2009-519 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.718,38 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.856,67 eura odo dňa 20. 05. 2009 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 348,53 eura odo dňa 22. 04. 2010 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 111,87 eura odo dňa 04. 06. 2010 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 107,60 eura odo dňa 05. 04. 2011 do 02. 06. 2011, vo výške 8,75 % zo sumy 4.466,32 eura odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia, vo výške 8,25 % zo sumy 450,55 eura odo dňa 10. 03. 2014 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Na odôvodnenie svojho rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia náhrady škody, ktorú utrpel pri dopravnej nehode ako spolujazdec v osobnom motorovom vozidle, u ktorého bolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie u žalovaného. Žalobca má podľa súdu

nárok na náhradu škody voči žalovanému ako poisťovateľovi osobného motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, pri ktorej došlo k poškodeniu zdravia žalobcu, čo sporné nebolo. Žalobcovi tak patrí náhrada za kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou, opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia spolu v sume 1.419,90 eura (paušálne stanovenú náhradu kompenzácie výdavkov za žalobcom uplatnené obdobie od 01. 09. 2007 do 31. 05. 2010 v sume 547,80 eura s tam uvedeným výpočtom); náhrada za kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla v sume 2.556,48 eura (podľa spriemerovaných nákladov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla za obdobie od 01. 09. 2007 do 31. 05. 2010 v sume 985,71 eura; obdobie od 01. 06. 2010 do 30. 06. 2010 v sume 30,93 eura; obdobie od 01. 07. 2010 do 30. 06. 2011 v sume 371,52 eura; obdobie od 01. 07. 2011 do 30. 06. 2012 v sume 380,40 eura; obdobie od 01. 07. 2012 do 30. 06. 2013 v sume 390 eur; obdobie od 01. 07. 2013 do 30. 06. 2014 v sume 397,92 eura); náhrada nákladov za lieky v období od roku 2005 do 31. 12. 2013 v sume 925,57 eura (na námietku premlčania vznesenú žalovaným krátil súd uplatnenú výšku náhrady o sumu 198,72 eura titulom náhrady nákladov za lieky za obdobie od roku 2005 do 16. 03. 2007 z dôvodu premlčania a o sumu 107,60 eura, ktorú žalovaný žalobcovi v priebehu konania uhradil); náhradu nákladov za nákup ortopedickej obuvi v sume 46,82 eura; náhradu nákladov za opatrovateľskú službu spolu v sume 514,94 eura (na námietku premlčania vznesenú žalovaným krátil súd uplatnenú výšku náhrady o sumu 424,43 eura z dôvodu premlčania); náhradu rozdielu nákladov medzi nadobúdacou cenou osobného motorového vozidla a priznaným príspevkom na jeho kúpu vo výške 8.796,39 eura a nakoniec náhradu nákladov vynaložených ako účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“) v súvislosti s jeho nárokom uplatneným v konaní Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 12C/74/2005 vo výške 7.176,66 eura, t.j. vo výške rozdielu medzi preukázateľne žalobcom uhradenej sumy nákladov právneho zastúpenia a súdom v uvedenom konaní priznanej náhrady titulom trov právneho zastúpenia (25.379,65 eura mínus 18.202,99 eura). Všetky preukázané náhrady vyčísľil súd v celkovej sume 21.436,76 eura a ďalej uviedol, že musel zohľadniť spoluvinu žalobcu ako poškodeného na vzniku škody v rozsahu 50 % v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka. Poukázal na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 12C/74/2005, v ktorom súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, krátil jeho nárok z titulu spoluviny o 50 % z dôvodu, že žalobca svojím zavinením prispel k vzniku škody a na výsledky tam vykonaného dokazovania. Žalobca ako spolujazdec v osobnom motorovom vozidle, prevádzkou ktorého mu bola spôsobená škoda, síce vznik dopravnej nehody priamo nezapríčinil a nebolo preukázané, že by mal možnosť zabrániť priamo nehode, ale svojím nezodpovedným konaním zapríčinil vznik škody. Ak by nenasadol do osobného motorového vozidla s vodičom, ktorý bol pod vplyvom alkoholu, o čom žalobca mal vedomosť, tak by ku škode na jeho strane nedošlo a táto skutočnosť je potom relevantná vo vzťahu k vzniku škody, keď je nepochybné, že žalobca ako spolujazdec, t.j. ako účastník cestnej premávky (bez bližšie stanovených zákonných povinností) sa svojím nezodpovedným konaním podieľal na vzniku škody, škodlivom výsledku. Žalobca sa pre jazdu so šoférom pod vplyvom alkoholu rozhodol sám, a preto je rovnako zodpovedný za následky škody na zdraví, keďže svojím konaním prispel k vzniku škody, pričom sa na večierku, ktorý dopravnej nehode predchádzal, sám priviedol do stavu opitosti, čo pred súdom uznal, v dôsledku čoho nebol schopný rozumne posúdiť stav vodiča motorového vozidla, rozpoznať možné následky jazdy pod vplyvom alkoholu a hroziace nebezpečenstvo. Žalobca v konaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné argumenty, ktoré by odôvodňovali v tomto konkrétnom prípade vylúčenie jeho spoluzavinenia. Preto sa súd stotožnil so stanovením spoluviny žalobcu v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/74/2005, ako aj rozsahu tohto spoluzavinenia. Súd prvej inštancie potom neprihliadol na námietku žalobcu, že s poukazom na článok 4 Smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2005/14/ES z 11. 05. 2005, ktorou sa menia a dopĺňajú iné smernice rady a smernica Európskeho parlamentu a rady č. 2000/26/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného motorového vozidla, nie je možné odpočítať spoluzavinenie žalobcu, nakoľko uvedené ustanovenie zaväzuje Slovenskú republiku vykonať a zabezpečiť opatrenia, aby zákonné alebo zmluvné ustanovenia obsiahnuté v poistení vylúčili cestujúceho z takého krytia, na základe ktorého vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla v čase nehody bol pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky. Prvoinštančný súd poukázal na to, že

povinnosť krytia poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú tretím osobám motorovými vozidlami sa odlišuje od rozsahu náhrady tejto škody vyplývajúcej zo zodpovednosti poisteného za škodu. Povinnosť krytia poistením je zabezpečená a definovaná právnou úpravou Únie, rozsah náhrady škody sa v zásade spravuje vnútroštátnym právom. Prvoinštančný súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že žalovaný uznal jeho nárok, keď ešte v roku 2005 vysporiadal časť jeho nárokov, odškodnil ho za bolestné a stratu na zárobku, pričom v likvidačnej správe nárok uznal, čo do výšky a základu v plnom rozsahu. Podľa súdu bol nárok žalobcu, ktorý bol predmetom konania samostatným nárokom a v konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by žalovaný tento nárok žalobcu uznal, čo do základu a výšky okrem už uvedeného čiastočného uznania nároku za náhradu kompenzácie zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou, opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia a nákladov vynaložených za lieky. Z týchto dôvodov súd priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 10.718,38 eura, t.j. 50 % z preukázanej a priznanej sumy 21.436,76 eura a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania.

3. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa § 151 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolania oboch strán sporu rozsudkom z 26. apríla 2023 sp. zn. 15Co/59/2022 zmenil vo výroku, ktorým prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.718,38 eura tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.130,05 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku, t.j. sumy 3.588,33 eura žalobu zamietal; vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 3.588,33 eura od 20. 04. 2013 do zaplatenia zmenil tak, že žalobu zamietal a vo zvyšku priznaných úrokov z omeškania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; vo výroku, ktorým si súd prvej inštancie vymienil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 36,32 % (výrok I.); žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvého a tohto odvolacieho konania v rozsahu 57,64 % (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.(výrok III.).

5. Svoje rozhodnutie odvolací súd odôvodnil tak, že sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď mu jeho uplatnené nároky krátil pre údajnú spoluvinu o 50 %. Otázka, či je vodič motorového vozidla zodpovedný za predmetný úraz žalobcu a v akej miere už bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. po sp. zn. 12C/74/2005, v ktorom žalobca na tom istom skutkovom základe uplatňoval nárok na náhradu škody za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia voči žalovanému a uvedenému vodičovi. Právoplatný rozsudok sa stal podľa § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 228 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, v znení neskorších predpisov - ďalej len „CSP“) záväzným pre strany sporu ako aj pre štátne orgány, teda aj pre súdy a aj pre súd konajúci o predmetnej žalobe žalobcu. Neobstoí ani tvrdenie žalobcu, že prvoinštančný súd nerešpektoval právne predpisy týkajúce sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ani že neprihliadol na smernice Rady č. 72/166/EHS, č. 90/232/EHS, č. 2005/14/ES. Tu poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí o dovolaní vo veci Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 12C/74/2005, podľa ktorých k dopravnej nehode došlo dňa 14. 07. 2002, a preto museli súdy nižšej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobcu skúmať hmotnoprávne podmienky pre priznanie náhrady škody na zdraví v zmysle právnej úpravy platnej a účinnej na území Slovenskej republiky k 14. 07. 2002. Právo Európskej únie v čase posudzovanej právnej skutočnosti nebolo na území Slovenskej republiky platné a účinné, preto správne neprihliadli na smernicu Rady č. 90/232/EHS a č. 2005/14/ES, pričom z uvedených smerníc nevyplýva, že by bola pripustená ich retroaktívna aplikácia. Na rozdiel od súdu prvej inštancie bol však odvolací súd toho názoru, že žalobcovi neprináleží nárok titulom vynaložených nákladov na právne zastúpenie, pretože podľa ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z.z. nárok na podielovú odmenu vzniká až vtedy, keď mal klient plný úspech vo veci, t.j. až po skončení súdneho konania. Podielová odmena má charakter odmeny, jednak dobrovoľnej (klient môže ale nemusí k takejto dohode pristúpiť), jednak nárok na ňu vzniká až v prípade úspechu vo veci (klient tieto náklady nevynakladá

vopred, ale až potom, čo bol vo veci úspešný, pričom aj ich vyplatenie závisí len na úspechu v konaní a v prípade neúspechu nárok na podielovú odmenu nevzniká). V zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. zasa môže poisťovňa uhradiť len náklady účelne vynaložené pri uplatňovaní nárokov a nie až po ich vyplatení. Číže musí ísť o náklady účelne vynaložené na dosiahnutie vyplatenia nárokov z poistného plnenia a nie náklady vynaložené po dosiahnutí, resp. vyplatení nárokov. Akékoľvek platby poškodeného vynaložené po vyplatení poistného plnenia sú na jeho dobrovoľnom rozhodnutí a ak sa so svojim advokátom na tom dohodol, bolo to jeho dobrovoľné rozhodnutie, a preto ide o nároky zo zmluvného vzťahu, ktorý si žalobca dobrovoľne založil. V takomto prípade nejde o účelne vynaložené náklady, ale o dobrovoľne vynaložené náklady žalobcu. Žalobca nebol ukrátený na tom, že by mu neboli priznané trovy konania spojené s uplatňovaním jeho nároku na súde, pretože tieto boli vypočítané ako tarifné trovy, nie ako podielová odmena, a boli mu priznané v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 12C/74/2005. Ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. sa vzťahujú len (resp. spravidla) na situáciu mimosúdneho prerokovania nárokov, bez uplatnenia nároku na súde, nakoľko ak dôjde k uplatňovaniu nárokov súdnou cestou v súdnom konaní, o takýchto účelne vynaložených nákladoch rozhoduje priamo súd v rámci rozhodovania o trovách konania a priznáva len tarifnú odmenu. Nárok žalobcu má charakter zmluvnej (podielovej) odmeny na základe zmluvy o právnej pomoci uzavretej podľa zákona č. 655/2004 Z.z., z dôvodu ktorého žalobcovi nevzniká nárok súčasne na vyplatenie tarifnej aj zmluvnej podielovej odmeny, a preto takýto nárok nemožno súčasne priznať. Dohodnutú zmluvnú odmenu odvolací súd nepovažoval ani za účelne vynaložené náklady (ale za dobrovoľne vynaložené náklady), ani za náklady vynaložené pri uplatňovaní nárokov z poistného plnenia, resp. za náklady nevyhnutné k dosiahnutiu poistného plnenia. Nie je tu daná ani príčinná súvislosť medzi plnením žalovaného a povinnosťou žalobcu uhradiť tieto dohodnuté náklady svojej advokátke (tieto uhrádzal na základe svojej dobrej vôle, resp. uzavretej zmluve s advokátkou, nie preto, že by ich bolo potrebné vynaložiť v súvislosti s uplatňovaním nárokov voči žalobcovi). Podľa odvolacieho súdu potom žalobca nemá nárok na refundáciu zmluvnej odmeny, ani podľa zmluvy o právnej pomoci zo dňa 09. 11. 2005, ktorej účastníkmi boli len on a jeho právna zástupkyňa, nie žalovaný, ktorý nemal možnosť ovplyvňovať výšku dohodnutej zmluvnej odmeny. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/74/2005 bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania v sume 18.954,84 eura, ktorú mu žalovaný aj zaplatil a došlo tak k naplneniu obsahu zákona č. 381/2001 Z.z. a žalobcovi boli vyplatené náklady, ktoré účelne vynaložil na právne zastupovanie pri uplatňovaní nárokov podľa tohto zákona. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobcovi náhradu nákladov vynaložených na právne zastúpenie pri uplatnení nárokov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 12C/74/2005 nepriznal (suma 7.176,66 eura krátená o 50 %). Zároveň napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil aj vo výroku, ktorým priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 3.588,33 eura tak, že žalobu zamietol a vo zvyšku priznaného úroku z omeškania napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil aj v časti náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie, nakoľko tento o trovách konania nerozhodol s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd preto o náhrade prvoinštančných trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP vychádzajúc z pomeru procesného úspechu strán sporu. Rovnako tak rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie a navrhol, aby dovolací súd v napadnutej zamietajúcej časti a časti, v ktorej odvolací súd vydal v časti úrokov z omeškania nevykonateľné rozhodnutie ako aj v časti trov konania, ktoré priznal žalovanému rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi aj náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %

7. Prípustnosť svojho dovolania žalobca v prvom rade odôvodnil podľa § 420 písm. f) CSP, t. j., že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.718,38 eura zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.130,05 eura do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a

vo zvyšku, t.j. sumy 3.588,33 eura žalobu zamietol a vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 3.588,33 eura od 20. 04. 2013 do zaplattenia zmenil tak, že žalobu zamietol a vo zvyšku priznaných úrokov z omeškania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Z tohto výroku rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, ktoré úroky z omeškania v akej výške a v akom časovom období odvolací súd napadnutým rozsudkom priznal, nakoľko vo výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie sa žiadna suma vo výške 3.588,33 eura nenachádza, čím sa rozsudok odvolacieho súdu stal v časti priznaných úrokov z omeškania nevykonateľným, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

8. Žalobca ďalej prípustnosť svojho dovolania odôvodnil podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nesprávnym právnym posúdením odvolacím súdom v právnych otázkach, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené.

9. Súd podľa žalobcu pochybili, keď spoluvinu žalobcu stanovili v rozsahu 50 %, výlučne s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/9/2013 (rozhodnutie o dovolaní vo veci Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 12C/74/2005). Pre posúdenie významu prejudiciálnej otázky vyriešenej v inom, svojim predmetom súvisiacom konaní medzi tými istými stranami, je záväzný len výrok právoplatného rozsudku a nie jeho odôvodnenie. Rozhodnutie, na ktoré sa sudy v konaní odvolávajú vo výroku rozsudku nerieši prejudiciálnu otázku rozsahu zodpovednosti ani spoluvinu žalobcu, a preto nemôže byť takého rozhodnutie pre sudy záväzné. V tejto časti formuloval žalobca právnu otázku, ktorú by mal posúdiť odvolací súd ako „Je súd pri rozhodovaní vo veci samej, viazaný rozhodnutím, ktoré vo výroku nerieši prejudiciálnu otázku zásadnú pre dané konanie, resp. jeho odôvodnením?“.

10. Podľa žalobcu bola nesprávne právne posúdená aj otázka samotnej spoluviny žalobcu, keď sudy nesprávne aplikovali zákon č. 381/2001 Z.z., ktorý je i voči Občianskemu zákonníku zákonom lex specialis a neumožňuje žalovanému znížiť poisťné plnenie ani ho krátiť pre spoluvinu poškodeného. V takýchto intenciách zákona č. 381/2001 Z.z. postupoval aj sám žalovaný pri vysporiadaní nároku za bolestné a SSÚ ako aj pri vysporiadaní straty na zárobku počas a po skončení PN, keď právny základ na náhradu škody žalobcu uznal v plnom rozsahu a potvrdil to aj písomne, keď žalobcovi doručil likvidačnú správu, v ktorej bolo uvedené spoluvina - nie. Takéto uznanie nároku v časti spoluviny žalovaného, je podľa žalobcu uznaním dlhu. Žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal, že je daný dôvod na zníženie poisťného plnenia a stanovenie spoluviny. V prejednávacom prípade ide o objektívnu zodpovednosť poisteného - poistenca, za ktorého vysporiadava žalovaný nároky na náhradu škody. Objektívna zodpovednosť v ustanovení § 427 Občianskeho zákonníka predpokladá vždy celú zodpovednosť škodcu ako prevádzateľa motorového vozidla, ktorý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil prevádzkou motorového vozidla, a ktorej sa možno zbaviť čiastočne alebo úplne len za predpokladu, že preukáže, že nik na jeho mieste by škodu nebol mohol zabrániť. Z ustanovenia § 428 OZ je nesporné, že krátiť plnenie, znížiť plnenie, odmietnuť plnenie, možno len v prípade, ak nie žalobca, ale žalovaný unesie dôkazné bremeno, podľa ktorého preukáže, že za daných okolností, v danom čase a za daných podmienok nebol nikto schopný zabrániť dopravnej nehode, čo sa v danom prípade nestalo. Sudy napriek tomu v rozpore s právnymi predpismi údajne nedodržanie prevenčnej povinnosti dali na vrub žalobcovi a krátili poisťné plnenie patriace žalobcovi. Stanovením 50 % spoluviny žalobcu ho postavili na roveň škodcu, ktorý nepochybne porušil nielen všeobecne záväzné právne predpisy o premávke na pozemných komunikáciách, ale povinnosť predchádzať škodám a ohrozil nielen žalobcu, seba, ale aj ďalších účastníkov cestnej premávky (chodcov, cyklistov, iných vodičov a pod.). Pochybenie súdov spočíva aj v tom, že neprihliadli na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to v časti, v ktorej sa zakazuje vylúčiť cestujúceho z poisťného krytia na základe toho, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky. Tvrdenie súdu, že citovaná smernica, na ktorú žalobca poukazuje bola vydaná neskôr ako došlo k dopravnej nehode, a teda, že pri jej uplatňovaní by došlo k retroaktívnosti je záverom nesprávnym, pretože ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. nepripúšťali možnosť stanovenia spoluviny - cestujúceho v motorovom vozidle ako vezúcej sa osoby z dôvodu, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej

omamnej látky. V tomto smere žalobca formuloval právne otázky, ktoré by mal posúdiť dovolací súd nasledovne: „Môže súd stanoviť spoluvinu poškodeného pokiaľ ide o nároky uplatňujúce v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z.?“; „Ak dlžník uznal dlh v celom rozsahu, je súd oprávnený toto uznanie dlhu meniť a zo strany súdu stanoviť spoluvinu poškodeného, ak Lex specialis zákon č. 381/2001 Z.z. umožňuje poisťovateľovi - žalovanému znížiť poistné plnenie, resp. požadovať náhradu poistného plnenia výlučne voči poistenému, ak poistený porušil povinnosti uvedené v § 12 citovaného zákona?“; „Je možné zo strany súdu stanoviť spoluvinu poškodeného ak Lex specialis zákon č. 381/2001 Z.z. v § 12 taxatívne vymedzuje, kedy je poisťovateľ, teda žalovaný oprávnený znížiť poistné plnenie, resp. požadovať náhradu poistného plnenia aj to výlučne voči poistníkovi?“.

11. Žalobca namietal aj správnosť právneho posúdenia súdov pri rozhodnutí i priznaní podielovej odmeny. V konaní sa domáhal aj priznania podielovej odmeny, ktorú svojej právnej zástupkyňi vyplatil na základe zmluvy o právnej pomoci. Podľa zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom v čase dopravnej nehody (§ 4 ods. 2 písm. c) žalovaný ako poisťovateľ uhradí za škodcu účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov. Súd prvej inštancie priznal tento uplatnený nárok žalobcovi a nedôvodne ho krátil o 50 % pre spoluvinu žalobcu, pričom samotná podielová odmena bola vyplatená a právnym zástupcom vyúčtovaná po tom, čo súdy bolestné a SSÚ krátili o 50 %. Odvolací súd v tejto časti nielen duplicitne krátene neopravil, ale celý nárok uplatnený titulom podielovej odmeny zamietol s tým, že náklady na právne zastúpenie vo výške podielovej odmeny žalobca uhradil až po tom, čo bolo rozhodnuté vo veci nárokov na náhradu bolestného a SSÚ a uhradil ich na základe dobrovoľne uzatvorenej zmluvy o právnej pomoci s právnym zástupcom, s ktorým sa dohodli na výške podielovej odmeny. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z. zaväzuje poisťovateľa teda žalovaného na uhradenie všetkých účelne vynaložených nákladov na právne zastúpenie pri uplatňovaní nárokov na bolestné a SSÚ. Za účelne vynaložené náklady sa nemôžu považovať len nevyhnutné náklady, resp. náklady vynaložené pred rozhodnutím súdu, ale všetky náklady, ktoré žalobca vynaložil alebo sa zaviazal vynaložiť na to, aby pri uplatňovaní nárokov bol úspešný. Žalobca ani jeho právny zástupca v čase uzatvorenia zmluvy o právnej pomoci pri prebraní zastúpenia nemohli vedieť, ba ani tušiť ako bude rozhodnuté o mimoriadnom zvýšení nárokov titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Preto sa právnemu zástupcovi a zrejme aj žalobcovi javilo správne a spravodlivé dohodnúť sa tak, že sa stanoví výška podielovej odmeny ako zmluvnej odmeny z výsledku súdneho sporu, ktorý mal a musel prebehnúť, pričom právny zástupca vedomý si finančnej situácie žalobcu viazal podielovú odmenu len na úspech v spore. Takáto dohoda je správna a spravodlivá a i náklady takto vynaložené sú nákladmi účelne vynaloženými na právne zastúpenie, ktoré je žalovaný povinný uhradiť. Účelnosť vynaložených nákladov na právne zastúpenie sa nemôže stotožňovať s nevyhnutnosťou nákladov hlavne, ak právne predpisy spájajú a umožňujú uzatvoriť dohodu o právnej pomoci rôznymi spôsobmi a v rámci právnych možností bola aj uzatvorená zmluva medzi žalobcom a jeho právnym zástupcom. Odôvodnenie súdu, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z. sa vzťahuje len (resp. spravidla) na situáciu mimosúdneho prerokovania nárokov bez uplatnenia nároku na súde, je v rozpore so zákonným ustanovením, nakoľko citované ustanovenie nešpecifikuje či náklady spojené s právnym zastúpením majú byť vynaložené v mimosúdnom, predsúdnom alebo súdnom konaní. Zákonodarca len upravil nárok na náklady spojené s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov, bez ohľadu na to, či poškodený uplatňuje svoje nároky súdnou alebo mimosúdnou cestou. Rovnako skutočnosť, že žalovaný nebol účastníkom zmluvy o právnej pomoci nie je dôvodom na zamietnutie nároku ako to uviedol odvolací súd, pretože žalovaný je v záväzkovo právnom vzťahu z titulu zodpovednosti svojho poistenca za škodu a povinnosť nahradiť náklady na právne zastúpenie mu nevzniká zo zmluvného vzťahu, ale priamo ex lege z § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/200 Z.z. Súd pochybil a nesprávne právne posúdil vec aj v tom ohľade, že uviedol, že žalobcovi nevzniká nárok súčasne na vyplatenie tarifnej aj zmluvnej podielovej odmeny. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva zákaz alebo nemožnosť uzatvorenia zmluvy o právnej pomoci alebo nemožnosť vyplatenia tarifnej a zmluvnej odmeny súčasne ba naopak vyhláška č. 655/2004 Z.z. kombinovanie odmien výslovne pripúšťa. Pre túto časť namietaného nesprávneho právneho posúdenia žalobca v dovolaní formuloval právne otázky, ktoré by mal posúdiť dovolací súd nasledovne: „Ak zákonodarca stanovil v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z. platného v čase dopravnej nehody, t.j. 14. 07. 2002 /lex specialis/, že poistený z poistenia zodpovednosti má právo, aby poisťovateľ za neho nahradil

poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b)), sa má aplikovať zúžený výklad - tak, že za účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením sa považuje výlučne tarifná odmena advokáta v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z.?⁴; „Z § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že toto poistenie pokrýva len tarifnú odmenu advokáta v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb ?“.

12. Nakoniec žalobca v dovolaní namietol aj nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu v otázke náhrady trov konania. Odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania vychádzal z pomeru procesného úspechu strán sporu a neprihliadal na skutočnosť, že rozhodnutie záviselo od úvahy súdu, a preto „neúspech“ v konaní na strane žalobcu nemožno pripisovať „úspechu“ žalovaného. Žalobca nemal dôvod akýmkoľvek spôsobom uplatnené nároky znížiť, pretože žalovaný, čo do právneho základu uznal nárok žalobcu v rozsahu 100 %, keď písomne potvrdil, že spoluvina žalobcu nie je. Súd, ak by aj prichádzala do úvahy spoluvina žalobcu, mal pri rozhodovaní o trovách konania vychádzať z plného úspechu žalobcu, za ktorú by sa považovala suma priznaných nárokov, krátená o spoluvinu a táto súdom priznaná suma by bola základom pre výpočet 100 % nároku na náhradu trov žalobcu. Žalobca bol v danom spore teda plne procesne úspešný, nakoľko mal úspech, čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. V tomto smere žalobca formuloval právnu otázku, ktorú by mal dovolací súd posúdiť, takto: „Ak súd rozhoduje o nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a rozhodnutie o nároku a výške škody je založené na úvahe súdu má súd postupovať pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania a aplikovať ustanovenie § 255 alebo ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku ?“.

13. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, podľa ktorého podané dovolanie nie je prípustné a navrhol ho ako také odmietnuť. Žalovaný na základe rozsudku odvolacieho súdu poskytol žalobcovi plnenie, pričom toto plnenie bolo právnou zástupkyňou žalobcu akceptované, tzn. že platba sa žalovanému nevrátila. Nie je preto možné akceptovať výhradu žalobcu, že rozsudok by bol v časti úrokov z omeškania nevykonateľný tak, ako to uvádza žalobca. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že súdy pri rozhodovaní nesprávne právne vec posúdili, keď žalobcovi priznali 50 %-ný podiel spoluviny na vzniknutej dopravnej nehode. Spoluvinu žalobcu na vzniknutej dopravnej nehode vo výške 50 % potvrdil v rozsudku aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zo dňa 27. 08. 2014 sp. zn. 2MCdo/9/2013. Pokiaľ ide o žalobcom namietané právne posúdenie jeho uplatneného nároku na vyplatenie podielovej odmeny, podľa žalovaného samotná dohoda o právnej pomoci žalobcu a jeho právnej zástupkyne a tam dojednaná úhrada zmluvnej odmeny nesplňa zákonné podmienky, keď z nej nevyplýva, že žalobca bol pri jej uzatváraní poučený o neistom výsledku sporu. Nárok poškodeného (tu žalobcu) na náhradu trov právneho zastúpenia nie je nárokom neobmedzeným, v rámci ktorého by mohol poškodený požadovať od poisťovateľa škodcu akékoľvek ním dojednané náklady právneho zastúpenia. Uvedené zásady vyplývajú aj zo všeobecných zásad náhrady trov konania charakteristických pre súdne konanie, v rámci ktorých súd bez ohľadu na dohodu o zmluvnej odmene advokáta prizná úspešnej strane iba náhradu trov konania vo výške tarifnej odmeny stanovenej vyhláškou č. 655/2004 Z.z. Inštitút povinného zmluvného poistenia, z ktorého sa odškodňujú nároky poškodených, ktorí utrpeli prevádzkou motorového vozidla, povinne zmluvne poisteného v komerčnej poisťovni, nemá viesť k umelému navyšovaniu nákladov spojených s uplatňovaním týchto nárokov a to o nároky, ktorých výška závisí od rozhodnutia dvoch zúčastnených subjektov v rámci dohody o právnej pomoci.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

15. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo

ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 559/2018, sp. zn. III. ÚS 47/2019, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/140/2019, sp. zn. 4Cdo/120/2019 a pod.). Takýto nesprávny procesný postup súdu môže spočívať predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. V danom prípade videl dovolateľ naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v tom, že z výroku rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúceho sa úrokov z omeškania nie je zrejmé, ktoré úroky z omeškania v akej výške a v akom časovom období odvolací súd napadnutým rozsudkom priznal, nakoľko vo výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie sa žiadna suma vo výške 3.588,33 eura nenachádza (odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 3.588,33 eura od 20. 04. 2013 do zaplatenia zmenil tak, že žalobu zamietal a vo zvyšku priznaných úrokov z omeškania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil - poznámka dovolacieho súdu), čím sa rozsudok odvolacieho súdu stal v časti priznaných úrokov z omeškania nevykonateľným.

18. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 21. júla 2014 č.k. 16C/97/2009-519 okrem iného uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.718,38 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.856,67 eura odo dňa 20. 05. 2009 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 348,53 eura odo dňa 22. 04. 2010 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 111,87 eura odo dňa 04. 06. 2010 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 107,60 eura odo dňa 05. 04. 2011 do 02. 06. 2011, vo výške 8,75 % zo sumy 4.466,32 eura odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia, vo výške 8,25 % zo sumy 450,55 eura odo dňa 10. 03. 2014 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplynulo, že priznaná istina v sume 10.718,38 eura predstavuje 50 % (po odpočítaní spoluzavinenia žalobcu na dopravnej nehode - poznámka dovolacieho súdu) z preukázanej sumy 21.436,76 eura ako náhrady zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou, opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia vo výške 1.419,90 eura; zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla vo výške 2.556,48 eura; nákladov vynaložených za lieky vo výške 925,57 eura; nákladov za nákup ortopedickej obuvi v sume 46,82 eura; úhrady za opatrovateľskú službu v sume 514,94 eura; nákladov rozdielu medzi nadobúdacou cenou osobného motorového vozidla a priznaným príspevkom na jeho kúpu vo výške 8.796,39 eura; vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením žalobcu pri uplatnení nárokov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/74/2005 vo výške 7.176,66 eura. Pokiaľ ide o priznané úroky z omeškania, z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplynulo, že úrok z omeškania vo výške 8,75 % odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia bol žalobcovi priznaný zo sumy 4.466,32 eura, ktorú tvorí 50 % (po odpočítaní spoluzavinenia žalobcu na dopravnej nehode - poznámka dovolacieho súdu) zo sumy náhrad za žalobcom uplatnenú škodu podaním doručeným súdu dňa 11. 04. 2013, konkrétne zo sumy náhrady zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou, opotrebovaním šatstva od 01. 06. 2010 do 31. 03. 2013 v sume 597,39 eura, zo sumy náhrady zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky vozidla od 01. 06. 2010 do 31. 03. 2013 v sume 1.075,35 eura, zo sumy

náhrady výdavkov za lieky v sume 83,23 eura za rok 2012 a zo sumy náhrady nákladov spojených s právnym zastúpením žalobcu pri uplatnení nárokov na náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v priznanej sume 7.176.66 eura.

19. Odvolací súd rozsudkom z 26. apríla 2023 sp. zn. 15Co/59/2022 zmenil rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.718,38 eura tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.130,05 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku, t.j. sumy 3.588,33 eura žalobu zamietol a ďalej ho zmenil vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 3.588,33 eura od 20. 04. 2013 do zaplatenia tak, že žalobu zamietol a vo zvyšku priznaných úrokov z omeškania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Podľa odôvodnenia rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na náhradu 50 % zo sumy 7.176.66 eura nákladov spojených s právnym zastúpením žalobcu pri uplatnení nárokov na náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a preto žalobu žalobcu v časti o zaplatenie tejto náhrady v sume 3.588,33 eura zamietol a zamietol aj žalobu žalobcu aj v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,75 % odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia z uvedenej sumy 3.588,33 eura.

20. Podľa dovolacieho súdu je z rozsudkov súdov nižších inštancií jasné a zrozumiteľné ako súdy o žalobe žalobcu rozhodli, teda aký nárok v akej konkrétnej sume mu priznali a v akých častiach bola jeho žaloba zamietnutá, a to vrátane úrokov z omeškania. Aj keď vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatenia nie je uvedený úrok z omeškania vo výške 8,75 % odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia zo sumy 3.588,33 eura (v ktorej časti odvolací súd žalobu žalobcu zamietol), tak tento výrok obsahuje povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi 8,75 % odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia zo sumy 4.466,32 eura, ktorá je podľa odôvodnenia rozsudku tvorená práve sumou 3.588,33 eura náhrady nákladov spojených s právnym zastúpením žalobcu pri uplatnení nárokov na náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a ostatnými, tam uvedenými sumami náhrad. Ak potom odvolací súd žalobu v časti o zaplatenie náhrady nákladov spojených s právnym zastúpením žalobcu pri uplatnení nárokov na náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 3.588,33 eura a úroku z omeškania vo výške 8,75 % odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia z uvedenej sumy 3.588,33 eura zamietol, je zrejmé, že tým zmenil (okrem výroku o povinnosti zaplatiť istinu náhrad) rozsudok súdu prvej inštancie práve vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 4.466,32 eura odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia.

21. Rozsudok súdu prvej inštancie a dovolaním žalobcu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu treba chápať v ich vzájomnej komplexnej jednote a rovnako treba chápať ich výroky a odôvodnenia ako jednotný celok. Pri takomto ponímaní rozsudkov súdov nižších inštancií je zrejmé, že časť žaloby žalobcu o zaplatenie náhrady nákladov spojených s právnym zastúpením žalobcu pri uplatnení nárokov na náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 3.588,33 eura a úroku z omeškania vo výške 8,75 % odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia z uvedenej sumy 3.588,33 eura bola v konečnom dôsledku zamietnutá a žalovaný je tak povinný žalobcovi zaplatiť len istinu náhrad v sume 7.130,05 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.856,67 eura odo dňa 20. 05. 2009 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 348,53 eura odo dňa 22. 04. 2010 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 111,87 eura odo dňa 04. 06. 2010 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 107,60 eura odo dňa 05. 04. 2011 do 02. 06. 2011, vo výške 8,75 % zo sumy 877,99 eura odo dňa 20. 04. 2013 do zaplatenia, vo výške 8,25 % zo sumy 450,55 eura odo dňa 10. 03. 2014 do zaplatenia. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu preto považuje dovolací súd za jasný, určitý a zrozumiteľný, a teda aj vykonateľný.

22. Na podklade uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd sa nedopustil žalobcom namietaného nesprávneho procesného postupu znemožňujúceho žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a dovolanie žalobcu odôvodnené podľa § 420 písm. f) CSP tak nie je prípustné.

23. Čo sa týka žalobcom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 421

ods. 1 CSP) tu dovolací súd po preskúmaní veci zistil, že žiadna z otázok formulovaných v dovolaní žalobcom nespĺňa kritéria dovolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

24. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

26. Žalobca vo svojom dovolaní namietal nesprávnosť právneho posúdenia odvolacieho súdu v otázkach stanovenia jeho spoluviny na dopravnej nehode, posúdenia jeho nároku na náhradu za podielovú odmenu ako náhrady nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatnení nárokov na náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a nakoniec v otázke náhrady trov konania.

27. Pri právnom posúdení otázky spoluviny žalobcu na dopravnej nehode žalobca namietal, že odvolací súd vychádzal zo záväznosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/9/2013 (rozhodnutie o dovolaní vo veci Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 12C/74/2005), v ktorom prejudiciálna otázka rozsahu zodpovednosti ani spoluviny žalobcu nie je vo výroku rozhodnutia riešená a preto nemôže byť podľa neho takéto rozhodnutie pre súdy záväzné. Tu musí dovolací súd opäť poukázať na to, že rozsudok súdu prvej inštancie a dovolaním žalobcu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu treba chápať v ich vzájomnej komplexnej jednote. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že prvoinštančný súd pri závere o spoluzavinení žalobcu na vzniku škody v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka nevychádzal zo subjektívnej záväznosti rozhodnutí súdov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/74/2005 (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ešte nebolo o dovolaní v predmetnej právnej veci rozhodnuté a preto prvoinštančný súd ani na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 2MCdo/9/2013 nepoukazoval - poznámka dovolacieho súdu) ale zo skutočností, ktoré boli dokazovaním v uvedenom konaní zistené a ktoré boli posúdené z hľadiska § 441 Občianskeho zákonníka ako spoluzavinenie žalobcu ako poškodeného na vzniku škody v rozsahu 50 %. Aj keď odvolací súd potom vo svojom rozsudku posúdenie spoluzavinenia žalobcu doplnil o rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 2MCdo/9/2013 a úvahy o subjektívnej záväznosti tohto rozhodnutia a rozhodnutí súdov v konaní sp. zn. 12C/74/2005 pre strany sporu, nijako tým nenegoval posúdenie spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody vykonané súdom prvej inštancie a ani jeho základ, z ktorého toto posúdenie vyplývalo. Možno preto uzavrieť, že právne posúdenie spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka bolo súdmi nižších inštancií založené jednak na právnom posúdení skutočností, ktoré vyplynuli z dokazovania v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/74/2005 a jednak na subjektívnej záväznosti rozhodnutí súdov (vrátane súdu dovolacieho), ktoré boli vydané v uvedenej právnej veci, pre strany sporu.

28. Ak potom žalobca vo svojom dovolaní namietal len správnosť právneho posúdenia otázky záväznosti rozhodnutí súdov z iného konania pre stanovenie jeho spoluzavinenia na vzniku škody, ponecháva tým nedotknuté právne posúdenie tejto otázky súdmi nižších inštancií založené na skutočnostiach, ktoré boli zistené v inom súdnom konaní, čím sa riešenie dovolateľom namietanej otázky dostáva len do polohy akademickej, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene

dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Dovolanie žalobcu preto v tomto smere nemožno považovať za procesne prípustné.

29. Žalobca vo svojom dovolaní ďalej namietal právne posúdenie svojho spoluzavinenia na vzniku škody z pohľadu jeho rozporu so zákonom č. 381/2001 Z.z. a Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a v tejto súvislosti formuloval tri právne otázky, ktoré by mal dovolací súd vyriešiť (pozri bod 10.).

30. Žalobca v tejto časti svojho dovolania formuloval v prvom rade otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená takto: „Môže súd stanoviť spoluvinu poškodeného pokiaľ ide o nároky uplatňujúce v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z.“.

31. K tejto otázke dovolací súd uvádza, že žalobca v rámci odvolacieho konania takúto otázku vôbec nenastolil, preto sa k takejto otázke ani odvolací súd nevyjadril. Keďže žalobca túto otázku nenastolil v odvolacom konaní, nemôže sa s úspechom domáhať jej riešenia (až) v rámci dovolacieho prieskumu (princíp subsidiarity). Z princípu racionálneho a efektívneho súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či jeho argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na (hoci aj neúmyselné) obchádzanie povinnosti vyčerpania riadnych opravných procesných prostriedkov. To v danom prípade znamená, že žalobca z tohto hľadiska v dovolaní procesne neprípustným spôsobom argumentuje takým dôvodom, ktorý nenamietal v rámci odvolania, a ktorý preto ani nebol meritórne posudzovaný odvolacím súdom v jeho neprospech.

32. Ani žalobcom ďalej formulované otázky v tejto časti jeho dovolania, „Ak dlžník uznal dlh v celom rozsahu, je súd oprávnený toto uznanie dlhu meniť a zo strany súdu stanoviť spoluvinu poškodeného, ak Lex specialis zákon č. 381/2001 Z.z. umožňuje poisťovateľovi - žalovanému znížiť poistné plnenie, resp. požadovať náhradu poistného plnenia výlučne voči poistenému, ak poistený porušil povinnosti uvedené v § 12 citovaného zákona?“ a „Je možné zo strany súdu stanoviť spoluvinu poškodeného ak Lex specialis zákon č. 381/2001 Z.z. v § 12 taxatívne vymedzuje, kedy je poisťovateľ, teda žalovaný oprávnený znížiť poistné plnenie, resp. požadovať náhradu poistného plnenia aj to výlučne voči poistníkovi?“, nespĺňajú podmienky prípustnosti dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP.

33. Pri prvej z uvedených otázok žalobca vychádzal zo skutočnosti, že dlžník v celom rozsahu uznal svoj dlh. Takáto premisa však nezodpovedá skutkovému stavu ako ho vo veci zistili súdy nižších inštancií, podľa ktorých žalobca nepreukázal, že by žalovaný uznal, čo do dôvodu aj nároky, ktoré sú predmetom tohto konania, keď iba čiastočne uznal nároky na náhradu zvýšených výdavkov spojených s hygienou, opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi, bytového zariadenia a nákladov na lieky.

34. Pri druhej z uvedených otázok zasa žalobca vychádzal z toho, že § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. taxatívne vymedzuje, kedy je poisťovateľ, teda žalovaný oprávnený znížiť poistné plnenie, resp. požadovať náhradu poistného plnenia. Ustanovenia § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. však nevymedzujú prípady, kedy poisťovateľ môže znížiť poistné plnenie, ktoré poskytuje poškodenému na náhradu škody ale prípady, kedy má proti poistenému právo na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody. Táto právna úprava teda vôbec nedopadá na vzťah medzi žalobcom ako poškodeným a žalovaným ako poisťiteľom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ale na vzťah medzi takýmto poisťiteľom a osobou, ktorej zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla bola poistená a za ktorú poisťiteľ plnil poistné plnenie na náhradu škody poškodenému.

35. Žalobca pri formulácii oboch uvedených otázok vo svojom dovolaní tak vychádzal z takého

podstatného predpokladu (tvrdenia), ktorý nie je pravdivý, (prípadne nebol preukázaný), čím sa stali tieto ním formulované otázky nutne hypotetickými, a teda nešlo o otázky, od riešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Preto bolo potrebné aj vo vzťahu k týmto otázkam dovolanie žalobcu hodnotiť ako neprípustné.

36. Aj v ďalšej časti svojho dovolania, ktorého prípustnosť žalobca vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, vychádza žalobca z nepravdivého predpokladu založeného na deformovanom hodnotení rozhodnutia odvolacieho súdu, čím sa otázky „Ak zákonodarcu stanovil v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z. platného v čase dopravnej nehody, t.j. 14. 07. 2002 /lex specialis/, že poistený z poistenia zodpovednosti má právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b)), sa má aplikovať zúžený výklad - tak, že za účelne vynaložené náklady spojené s právnym zastúpením sa považuje výlučne tarifná odmena advokáta v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z.“; „Z § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že toto poistenie pokrýva len tarifnú odmenu advokáta v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb?“, nutne sa stávajú hypotetickými, neumožňujúcimi dovolací prieskum.

37. Odvolací súd pri svojom závere o tom, že žalobcovi nepatrí v tomto konaní uplatnený nárok na náhradu nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 12C/74/2005 vychádzal z toho, že žalobca nebol ukrátený na tom, že by mu neboli priznané trovy konania spojené s uplatňovaním jeho nároku na súde, pretože tieto boli vypočítané ako tarifné trovy, nie ako podielová odmena, a boli mu priznané v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/74/2005. Ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z. sa podľa odvolacieho súdu vzťahujú len (resp. spravidla) na situáciu mimosúdneho prerokovania nárokov, bez uplatnenia nároku na súde, nakoľko ak dôjde k uplatňovaniu nárokov súdnou cestou v súdnom konaní, o takýchto účelne vynaložených nákladoch rozhoduje priamo súd v rámci rozhodovania o trovách konania a priznáva len tarifnú odmenu.

38. Odvolací súd teda nevyslovil právny názor, že náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa § 4 ods. 2 písm. a), b) zákona č. 381/2001 Z.z. môže predstavovať len tarifnú odmenu advokáta v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z., ale uviedol, že ak tieto náklady vznikli pri uplatňovaní nárokov v súdnom konaní, tak sa vypočítajú ako tarifná odmena advokáta v zmysle uvedenej vyhlášky. Pripustil, že ak boli tieto náklady vynaložené pri mimosúdnom uplatňovaní nárokov, môžu byť stanovené aj v inej výške ako vo výške tarifnej odmeny advokáta podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Žalobca si však v tomto spore uplatnil len náhradu nákladov svojho právneho zastúpenia, ktoré mali byť vynaložené v súdnom konaní pri uplatňovaní jeho nárokov, a tieto mu mohli byť priznané len vo výške tarifnej odmeny advokáta, čo sa aj v konaní sp. zn. 12C/74/2005 stalo.

39. Takéto právne posúdenie veci odvolacím súdom mimochodom plne zodpovedá rozhodovacej praxi najvyššieho súdu (napríklad 5Cdo/49/2012), podľa ktorej je nutné rozlišovať medzi trovami vzniknutými v súvislosti so súdnym konaním na jednej strane a trovami vzniknutými v súvislosti s uplatňovaním si hmotnoprávneho nároku voči odporcovi mimo súdneho konania. Náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá sa v konaní úspešnému účastníkovi priznáva proti účastníkovi, ktorý v konaní pred súdom nemal úspech, nemožno priznať podľa iných ako o tarifnej odmene pojednávajúcich ustanovení vyhlášky o odmenách advokátov (napr. II. ÚS 466/2011). Náklady na právne zastúpenie vynaložené navrhovateľom (ako poškodeným) v súvislosti s hmotnoprávnym uplatňovaním si jeho zákonného nároku z povinného zmluvného poistenia (§ 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z.z.) u odporcu (poisťovateľa), predstavujú poistné plnenia, na zaplatenie ktorého má navrhovateľ rovnako nárok z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poisteného, a preto ich nemožno zahrnúť do trov občianskeho súdneho konania.

40. Nakoniec podľa dovolacieho súdu ani otázka formulovaná žalobcom v dovolaní ohľadne náhrady trov konania, „Ak súd rozhoduje o nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového

vozidla a rozhodnutie o nároku a výške škody je založené na úvahe súdu má súd postupovať pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania a aplikovať ustanovenie § 255 alebo ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku ?“, prípustnosť dovolania žalobcu nezakladá.

41. Aj pri formulovaní tohto dovolacieho dôvodu žalobca opätovne vychádza z takého podstatného predpokladu (tvrdenia), ktorý nie je pravdivý, (prípadne nebol preukázaný), čím sa stala ním formulovaná otázka nutne hypotetickou, a teda nešlo o otázku, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

42. Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Napriek tomu sa súdna prax ustálila v názore, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania je síce potrebné zásadu úspechu vo veci uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku, ale v týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu v takejto veci je treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech, čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia, vyplývajúca z jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (I. ÚS 24/2021, II. ÚS 397/2020, II. ÚS 225/2020).

43. Za veci, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku sú typicky považované náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia pri poškodení zdravia a ich mimoriadne zvýšenie. Ako však najvyšší súd uviedol už v rozhodnutí z 24. 06. 1969, sp. zn. 3 Cz 13/69 (R 28/1970) jednotlivé zložky práva na náhradu škody, ktorými je vymedzený obsah náhrady škody, sa prejavujú ako samostatné dielčie nároky; s touto ich samostatnosťou je nutné počítať aj pri rozhodovaní o trovách konania. Určenie výšky nároku na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia je závislé na znaleckom posudku, kdežto nárok na náhradu za stratu na zárobku je spravidla objektívne určiteľný porovnaním doterajšieho zárobku pred úrazom a po ňom. Táto rozdielnosť v spôsobe zistenia výšky nároku má význam pri použití ustanovenia § 142 Občianskeho súdneho poriadku, lebo má za následok dvojaký režim rozhodovania o náhrade trov konania pri čiastočnom neúspechu alebo pri stanovení nižšej náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia ako bola požadovaná (ak nespočíva neúspech priamo v základe nároku); pokiaľ ide o nárok na náhradu za stratu na zárobku, bude sa nárok na náhradu trov konania spravovať ustanovením § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (teda podľa zásady pomeru úspechu strán v spore - poznámka dovolacieho súdu), pokiaľ ide o nárok na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, bude sa nárok na náhradu trov konania spravovať ustanovením § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

44. Tu je vhodné dodať, že v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 115/2023 z 25. mája 2023 ústavný súd vyložil uvedené rozhodnutie R 28/1970 tak, že ak je popri iných nárokoch na náhradu škody, uplatnený aj nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a žalujúci nebol pri ich uplatnení celkom úspešný, treba zohľadniť, že výška nároku závisela od znaleckého posudku, čo aj pri čiastočnom neúspechu zakladá priznanie plnej náhrady trov konania. Z tohto rozhodnutia však podľa ústavného súdu nevyplýva, že by o náhrade trov konania malo byť rozhodnuté samostatnými výrokmi alebo pomer úspechu by mal byť priemerom vzájomného úspechu strán pri jednotlivých zložkách náhrady škody.

45. Pre účely tohto rozhodnutia je potom postačujúci záver, že pri nárokoch na náhradu škody na zdraví je nutné skúmať, aké jednotlivé nároky boli žalobcom uplatnené a rozlišovať, či výška plnenia pri týchto nárokoch je závislá od úvahy súdu, či znaleckého posudku alebo nie.

46. V danej veci si žalobca podanou žalobou uplatňoval viacero nárokov súvisiacich s poškodením jeho zdravia, konkrétne náhradu za kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou,

opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia; náhradu za kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla; náhradu nákladov za lieky; náhradu nákladov za nákup ortopedickej obuvi; náhradu nákladov za opatrovateľskú službu; náhradu rozdielu nákladov medzi nadobúdacou cenou osobného motorového vozidla a priznaným príspevkom na jeho kúpu; náhradu nákladov vynaložených na právne zastúpenie pri uplatňovaní nárokov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/74/2005.

47. Ani jeden z týchto nárokov nemožno považovať za vec, v ktorej rozhodnutie o výške plnenia bolo závislé na úvahe súdu, kedy základ nároku je preukázaný a len skutkové zistenie výšky uplatneného nároku je spojené s nepomernými ťažkosťami alebo je úplne nemožné. V tomto prípade výška plnenia pri všetkých žalobcom uplatnených nárokoch závisela len od skutočností objektívne zistiteľných dokazovaním a ich posúdenia podľa príslušných ustanovení právnych predpisov. Pri každom z uplatnených nárokov žalobcu je možné objektívne dokazovaním zistiť skutočnosti rozhodujúce pre výšku uplatneného nároku, napríklad aké náklady žalobca vynaložil na lieky, aké náklady platil za opatrovateľskú službu, a podobne. Výška plnenia pri žiadnom zo žalobcom uplatnených nárokov tak nezávisela od úvahy súdu.

48. Žalobca tak aj namietané nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu v otázke náhrady trov konania založil na nesprávnom predpoklade, že bol v konaní plne procesne úspešný, keď základ jeho nárokov bol preukázaný a len ich výška závisela od úvahy súdu a preto nebol dôvod mu nepriznať plnú náhradu trov konania. Riešenie dovolateľom namietanej otázky sa tak opäť dostáva len do polohy akademickej, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Dovolanie žalobcu preto ani tejto časti nemožno považovať za procesne prípustné.

49. Vzhľadom na uvedené závery najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c), f) CSP odmietol v celom rozsahu ako neprípustné.

50. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

51. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.